

var Noget, som maa være afhængigt af de Principer, som i saa Henseende gjøre sig gjældende. Hvad nemlig de i Ford. af 6te Aug. 1824 behandlede Sager angaaer, da har Cancelliet ingenlunde troet, at det var nødvendigt oftere at give fri Proces end ellers, fordi Modparten mødte ved Sagfører, saaledes som ogsaa er paaberaabt i den Betænkning, som blev afgivet i de roeskildske Stænder 1842. Det vil erindres, at i denne Comitee sad Mænd, paa hvis Meninger Mange i dette Stykke med god Grund ville lægge Vægt, deriblandt var der ikke blot en æret Rigsdagsmand, som nu har Sæde her i Salen, og som i denne Henseende vistnok maa erkjendes, at have megen Sagkundskab, men ogsaa en Mand, der i forrige Rigsforsamling i en kort Tid som Minister havde Adgang til Forsamlingen, men som for Tiden ikke er her.

Naar dernæst den ærede Justitsminister udtalte sin Tvivl i Henseende til Virkningen af dette Lovforslags Forkastelse, da forekommer det mig, efter denne af Ministeren nu udtalte Tvivl, dobbelt ønskeligt, at faae denne provisoriske Lov afløst af en anden. Ihvorvel jeg visstnok ønsker, at Spørgsmaal, som udelukkende høre under Domstolenes Omraade, ogsaa finde deres Afgjørelse der, uden at man forsøger paa at drage dem bort deraf, vil jeg dog ansee det for ønskeligt, om vi kunde undgaae, at lade Spørgsmaalet om, hvorvidt en provisorisk Lov, som var udkommen før Grundloven, kan bestaae, efterat den er blevet forkastet ved Rigsdagen, komme til Domstolenes Afgjørelse. Jeg for min Deel er bestemt af den Mening, at naar en Forordning er udkommet som provisorisk, er det efter den almindelige statsretlige Sprogbrug dermed klart udtalt, at denne provisoriske Forordning maa forelægges for den næste Rigsdag, og at en saadan Forordning maa miste sin Gyldighed, naar den ikke bliver stadfæstet af Rigsdagen og jeg skulde derfor meget ønske, at man ikke lod dette Spørgsmaal staae svævende, men at man, selv om man skulde komme til det Resultat, hvad jeg dog meget haaber ikke vil skee, at dette Lovforslag ikke blev antaget, dog enten ved privat Andrægende eller ved Regjerin-

gens Foranstaltning fik et lille Lovudkast indbragt, som med Udeladelse af alt Andet gav den provisoriske Forordning den Lovskraft, saa at den blev staaende, og at det ikke blev et judicielt Spørgsmaal, om Overtollitterterne vare vaagne op igjennem.

Jesperen: Det er efter min Overbeviisning noget tidligt, at man har bragt det Spørgsmaal paa Bane, hvad der vilde skee, naar denne Lov blev forkastet, med den provisoriske Forordning; og jeg beklager, at det nu kommer frem, da det let faaer Skin af, at Frygten for, at den provisoriske Lov skal forsvinde, bruges som et Agitationsmiddel mod mit Forslag. Jeg troer, at naar vi staae ved Sagens Afgjørelse, og skulde stemme over Lovens Antagelse i det Hele, kunne vi spørge derom, men ogsaa da først gjøre det med Rette (Ja!). Forøvrigt vil jeg ogsaa bede den ærede sidste Taler at lægge Mærke til, at jeg ikke har tænkt paa, at vi under denne Sag skulde begynde at reformere den criminelle Procesform i det Hele. Jeg er enig med ham i, at her skulde vi ikke sætte ind, at Procuratorerne maae møde under Forhørerne; men deraf følger ikke, at vi bør give denne Lov til at møde, naar Forhørene ere sluttede. Jeg har kun villet henlede Thingets Opmærksomhed paa, at det er en complet Daarfskab, hvad offentlige Sager angaaer, at tilstede Procuratorerne at møde paa en Tid, da deres Møde ikke er til mindste Nytte. (Jo! Nei!). En Procurator kan skrive sit Indlæg; det har han Lov til den Dag i Dag; og det, som skeer i Retten med Indlæggene, det er kun at møde, forat lægge dem frem; det Dieblif, Dommeren faaer i Sinde at stille et Spørgsmaal til den Tiltalte, saa viser han Procuratoren ud af Døren; og jeg vil da spørge, om ikke den Tiltalte ligesaa godt selv kan dictere de Ord til Protocols: „Jeg fremlægger Indlæg“ (Dansk: Procuratoren kan jo føre Vidner). Føre Vidner i offentlige Sager! det er en Fremgangsmaade, som er mig ganske ny; jeg veed ikke, at den Tiltalte har Ret til privat at føre Vidner i offentlige Sager. Ja, vistnok har den ærede 6te kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Mourier) sagt, at § 1 nærmest handler om private Sager; men jeg tilstaaer, at dette er for mig en aldeles